

ЕЛИН ПЕЛИН

НАРОДНО СЪБРАНИЕ

chitanka.info

Ето вече два месеца заседава народното събрание, толкова, колкото обикновено трябва да заседава, и ние не можем да съобщим на нашите читатели нищо такова, което да развесели техните сърца. Два месеца се минаха в едно съвършено безплодно дърдорене, без да се вземе какво-где полезно и добро решение за всички, та и за нашия обеднял земеделец. Само някои изменения на закона за селските общини се приеха, но те отиват съвсем другаде и гонят съвършено друга цел, което ще отбележим по-нататъка.

При все това не можем да отречем един факт. В разискванията по всички въпроси, разгледани досега, се забелязва едно по-голямо внимание към исканията и нуждите на народа, главно на селската маса, която образува голямото большинство. Народното представителство почва вече да се вслушва в скърбите и оханията на работника-орач. Но не за това, че народните представители са почнали да миляят и да обичат своите избиратели и техните интереси, а за това, защото виждат, че народът под натиска на своята тежка неволя почва да си отваря очите, да се пробужда и да вижда работите тъй, както си са, и от ден на ден все повече да губи доверие в своите чорбаджии-избраници, което може да изстуди местата на мнозина от тях.

Те виждат своето фалшиво положение между народа, когото са лъгали, и за да замажат очи, бързат тук-там с пламенни думи да заявят своята уж обич към работния народ и към земеделеца. Но когато се касае работата да натъпчат джобовете си и да охранят партията си, те забравят милия народ и от фашата, която дерат от гърба му, режат цървули и кому трябва и кому не трябва и отпускат пенсии и помощи на чужденци, които и на сън не са видели България, пръскат огромни суми за тържества и заседават, без да вършат работа, по цяла година.

Хвалят народа тия господа и пеят песни до небето за неговото добро сърце, за неговата скромност и гостолюбие, за това, „че той носи“, „че той е издръжлив“, а зад гърба на тоя народ се подсмиват с неговата простотия.

А народът си остава все тия сиромашки народ и всичките тия хиляди закони, които са написани от освобождението на България, не са повдигнали нито на минутка народното щастие и народните нужди стократно са се увеличили.

Сменяваха се едно след друго нови правителства с големи програми и с още по-големи обещания свикваха своите народни

представители, а работите все тъй си вървят. Намаляват окръзи, околии и съдилища, правят преобразования в разни министерства, меняваха формата на стражари и на офицери, правиха шипченски тържества, заеми сключваха, а народът си все там остана и не усети нито през една зима да му са метнали кожухче на гърба. И както вървят работите, всеки може да разбере, че нито едно народно събрание, нито едно правительство не ще да могат да намерят лек за народната сиромашия, да намерят работа за останалия без земя селянин, да осигурят поминъка на тоя, който е запазил още по няколко ниви и ливади, да се погрижат за онова обедняло население по градовете, което няма нито ниви, нито ливади, което не може да се храни от западналия занаят, което има здрави ръце, за които няма работа, и което нуждата тъй често праща в затворите.

След свършването на сесията, ако тя се свърши някога, нека нашите селяни поискат сметка от своите избраници и нека ги попитат какво направиха за тях, като в продължение на толкова дни обираха грешните им пари — погрижиха ли се за бедните, за нещастните работници.

[Излиза в сп. „Селска разговорка“, кн. 2, София, декември 1902, с. 11–13, без подпис.]

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на **Моята библиотека** и нейните всеотдайни помощници.

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.